

היה זה ביום שישי, בוקר סוער ונשומם. הברית נורכה באולם של בית הכנסת קהילת בני תורה, ואוצרות מקום של הפיגוע הנורא. היו חששו עדין להתרקרב למקום, ולא בכדי. רטסס עד הוא היו מושדים. שטח ואך כתמי דם נראו פה ושם. החלונות היו מנוקבים מצורחות של ירי ודמוי אחינו עוקן מן האדמה. לבעל היה ברור של שמורה מה שקרה ואולי דולק בעטיו. נערך את האירוע שם.

הבריכים שהוא נשא בסעודת הברית מההדרים לבכבות והמסר שלהם רלוונטי תביד. אני ווכרת את הדرشה מילה במילא, אני נק וכורת שהיה נארמה בגזרן חנק ובעינים דומות. בשער הקבר מתחזק באמונה שהכל מאיית יתברך.

"הקב"ה," כך אמר בעל, "גנלה אלינו בסוגי טוונים. לפיעמים כמו גיבור מלחה ולעתים כוקן מלא רחמים. אך שם גם שם זה אותו אב רחמן.ديد נפש. בעותה שמהה כמו באירועים קשים, וזה אותו אבא אהוב. לפני כמה ימים, במקום זה, ניטל חיים, וכיסיאנו מקרים מוצוחרים מיליה לליד יהוד שבא לאחור העולם וקיבול חיים. מי שליח את השnochות הוא שליח את הגער. האמונה בכך והוא סוד הקיום של עם ישראל מלך מימות ומוחה, הוא גבור והוא מקיים הוא זה שאמור לנו 'בדמייך חי... בדמייך חי'."

עדין לא תורה יבשה.

דמותו של הנער הקדוש אריה שצ'ופק הי"ד מתערובת מולו עם דמותו של הרב אריה קופינסקי הי"ד ושאר האוריוט שבחרורה. והקדושים והטהורים. ואשר אין מונעה אל שלושת תורמי הכליהiani. אמי מעבירה להם מה שאמור בעל לתורמים שתרמו איז. ואותו השבעה של הפיגוע בהר נוף שנונה שניים קודם לכן: "זה בוגר והעשה אלוקים... אטם ווכרים לחתם חים ולהורוד רחמים לעלם. מידה

בגדי מידת, התגלומות הטוב מועל התגלומות הרשע הנורא". מודדות לחזור לירושלים, להגיע בזמנם ברכיות את הנער התהוו. ברוך ד'. אלפים נמצאים שם מלויים ברכיות את הנער התהוו. למחות בבוקה, ביום חמישי, לצד מודעות האבל השוחחות. עמודים כלנו ביום של ראש חדש כסליו ואמרומים את הלל. "היא נפלאת בעינני", אבל ככלנו יודעים את תחילת הפסוק המילימ'ם המכבקות והמחזקות: "נאותך היה זאת"iloc וכאן: "גnilה ונשומה בו".

במדור והישם דברים הענינים גניה

איכסהה אני מלמדת שיעור גוסה, וושבת בכיתה וליבי בסוף המסדרון. עם רחל שעדין אינה יודעת על האסון הנורא. השיעור מסתיים ולפבי שאני יוצא מהכיתה, אני נשחתת את תלמידותי ואומרת לה: "בנות קירות, איב נסעת עכשוו לברך יהודים צדיקים שבחו לhortות שליחים ותחת חימ'ם להבריל אלפי והברלות מatoms אדרום שנטילים חיים באכזרות. זו הבמה שלנו וזה התקין."

יום טליishi, כי החשון תשע"ה. ילות של סירנות מפלחות את שכונתי השיקטה. להקות של אמברולסים ושל רכבי הצללה שעוטים עבר רחוב אגסי. סוכך ונראה לביתינו. ב בת אחת מופרת שיגורת הבקר והופכת להלום בלהות.

מעורכת כיריה שנמשעת מרכיב משוטתי. מבקשת מכל הדורות לא לנצח מהבתים. פינועה רצחני התרחש בבית הכנסת "קהלת בני תורה" וארבעה מותפללים צדיקים מנכדי השכונה נרצחו בזוקם, והלאה. בשעה 9:25 הצלצול משמעית את ניגנו ומכשור על הפסקת האוכל. بعد התמידות אוכלים את אורתה הבוקה. בגש אלי

המחנכת של כיתה ח, זו שכיתו מן השנה שעברה זכתה בשנה זו לעברו לדיד. היא לוקחת אותו לפניו צדדיות ואומרת לדמעות: "אני יוממים לאחר מכך. ביום חמישי בערב, כ"ח בחשון, נולד אלחנן נידן הבקה. באוהה שעת עבר שהתחה חמי בנתנו שתחיי בניחס אבילים ביתו וברוחה ויקרא דבורה קופינסקי חי". שיסבה שבעה על אביה תזריך, הרבה אריה הי"ד. שערץ בפיגוע, שכוחה הבית והתבשלה על הוללה אוחזין הראשון. לא הצליחה חמי אפילו לשמות. רasha עסוק בדבורה חברתה לכיתה שאלידה לפני ימים, וליביה אתה.

וכורת את בעליך ואותי יושבים על הספה. מאושרים על שוכינו להיות סבא וסבתא, מודים בכל לב על שבינו יהודין. ילד של תפילות שולד לאחר שנות ציפייה ארוכות, זוכה ברוך ד' להיות אבא, ובן נבר כואבים את האבל השוכני. הלב היה מוצב ברגש הכרת הטוב מוהל בער לופת על האובדן הנורא של שכנים וידידים. שכונה שלימה ישחת שבעה על מיטב בניה, ממאנת להינחם, השטחה מקבלת ממד אחר. שבע לאחר מכך כ-2 בקסלו התקיימה ברית המילה של ננדנו.

יום רביעי כ"ט בחשון תשפ"ג השעה 7:20 בברק. אני ישבת בסלון ביתי וסימית להחפה לתפקיד השחרית. עד מעט עלי' ליצאת לבית הספר. רקע נשמעת וילת סירנה של אמברולנס ועוד אחת, בלבי מוחפלת שתהיה רפואה שלימה לי' שוקן לך. ב-35: מתקשרות אחותי ומספרת בבהלה על פיגוע

שהתרחש בכינסה לעיר. בשעה שטונה אני יוצאת לבית הספר, לבני מועקה. פרטינ'ס רашאנ'יס שמעים בחדר בוראות. יש פצועים. שניים במצח אנוש והיתר בדרגות פצעה שונת. אני נכנסת לכיתת החדר

של, הכוונה במרקחה. התלמידות ובוחוקות מבhalbות השטונה עשתה נספים. אין פרטינ'ס עדיין, אבל בשקורה אסון בעם ישראל כלנו ערבים זה זה. אני אומרת כמה מיל'ם לפֵי התפילה ומבקשת להחפה על הפצועים, נס מבלי שאנו יודעים את שמותיהם להפילה וכולנו מցפות להתבשר ב��horות משמחות ומרגניות.

בнтימ'ס מגיעות באחוריו מספר תלמידות המונגורות מחוץ לשכונה. מספרה על פיגוע ופקדים ועל רכבי הצללה ובגלן בכבישים, אחד נס ספרה ששמעה על בחרו' שיבת' בז' שעשרה שחאה בעזע אנוש. אני קוראת את שמות התלמידות ומילמדת שיעור ראשון. היריחו מני וללאה. בשעה 9:25 הצלצול משמעית את ניגנו ומכשור על הפסקת האוכל. بعد התמידות אוכלים את אורתה הבוקה. בגש אלי

המחנכת של כיתה ח, זו שכיתו מן השנה שעברה זכתה בשנה זו לעברו לדיד. היא לוקחת אותו לפניו צדדיות ואומרת לדמעות: "אני יודעת שת את אמורה לסייע את הלימודים بعد חותם משעה ולצאת למסע לבני החילום ואני רוצה שתשמיע את הבשורה קשה כשאתה ברוך. אה של תלמידה שלנו נרצחה בפיגוע. שמו עדין לא הותר לפטושים".

ליבי מושיר פעימת. היכתה שלה היא כתהי לשעבר, ואני מכיר את התלמידות לפני ולפנים, بما מדובר? היא אומרת את שמו של הרהור ומוסיפה כי אחותו עדין ישבת בכיתה ואני יודעת מכולם.

עד מעת ייעוד הגורמים המוסמכים ובשרו לה. ועה קרה מכמה את כל', תחחות עילפון, העצב והונען לופטים, והלב מסרב להאמני. אריה שצ'ופק הי'ה. אהיה של רחל

הנקסיטה, הוא ההרוג הדמעות מסכמת את עיני, תלמידה נספה מאחרות ומספרת שאחד מהפציעים נפטר.

